

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 16 (388)
2021. gada
10. oktobris

Aizsākas kopīgā jeb sinodālā ceļa pieredze

Svētdien, 17. oktobrī aizsākas vienreizēja pieredze katoļticīgajiem Latvijā un visā pasaulē. Piedāvāts vairāk apzināties un izvērtēt to, ka esam Dieva Tauta (sal. 2 Kor 6:16) nevis etniskā, bet visaptverošā vai katoliskā nozīmē. Mēs atrodamies kopīgā ceļā, kā to izsaka grieķu vārdu salikums – sinodāls. Teoloģiski konkrētais ceļš izpaužas sekošanā Kristum viņa dibinātajā Baznīcā, kas ir Jaunās derības Dieva tauta, kas atrodas vēsturiskajā ceļā uz laiku beigām.

Ar ko raksturīgs šis kopīgais ceļš šajā laika posmā? Gatavojoties uz Bīskapu sinodi 2023. gadā, pāvests Francisks rosina katrā diecēzē, draudzē un kopienā līdzdalību un dialogu šī kopīgā ceļa pieredzē, izvirzot konkrētus jautājumus padziļinātai izskatīšanai un izvērtēšanai.

Kā šī sinodālā jeb kopīgā ceļa pieredze notiks Latvijā? No oktobra līdz aprīlim katrā vietējā Baznīcā, proti, diecēzē un draudzēs tiks mēģināts iesaistīt šajā pieredzē pēc iespējas katru

ticīgo, vispirms savā draudzē, tāpat arī kopienā, pie kuras jebkuras Baznīcas kārtas loceklis pieder. Dalīšanās šajā pieredzē iespējama katram, arī nekristietim un no Baznīcas dzīves attālinātam cilvēkam, ja tikai tiek atzītas kopīgās dalīšanās pamatievirzes.

Dalīšanās kopīgā ceļa pieredzē īstenojas: atzīstot otru cilvēku par savu brāli vai māsu Jēzū Kristū; novērtējot sevī un citos svētā Gara dotas dāvanas; ieklausoties citos kā Dieva Tautas

locekļos; konsultējoties ar citiem izvirzītajos jautājumos; pieņemot, ka Dievs var uzrunāt caur jebkuru pieredzi; pārdomājot kopīgās ceļa pieredzes izpausmes; cienot katra ceļa līdzdalībnieku un tā uzskatus; konstatējot pozitīvo un negatīvo reakciju kopīgajā ceļa pieredzē; daloties savā pieredzē ar citiem.

Kopīgā jeb sinodālā ceļā nav paredzēts: iesaistīties debatēs par Baznīcas ticības un morāles mācību; raksturot

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 10. oktobris. Parastā liturģiskā laikposma 28. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par +Annu, +Antonu un +Teklu Tučiem un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par +Sporāni Venerandu
15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi
18.00 Rožukronis
18.30 Sv. Mise par Haraldu Plaudi

Pirmdiena, 11. oktobris.

8.00 Sv. Mise par +Mariju Rožukronis

Otrdiena, 12. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Pīkčānu un Šadursku dzimtu mirušajiem; Rožukronis

Trešdiena, 13. oktobris.

8.00 Sv. Mise par +Jāni Pulču un +Antonu Kirovaini; Rožukronis
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 14. oktobris.

8.00 Sv. Mise par +Pēteri Puļču un +Jadvīgu Puļči; Rožukronis

Piektdiena, 15. oktobris. Sv. Terēze no Avilas, jauna un Baznīcas doktore. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Albīnu Švagri un +Staņislavu Gutāni; Jēzus Sirds litānija un Rožukronis
11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

Sestdiena, 16. oktobris.

8.00 Sv. Mise par +Zinaidu, +Antonu Ceiruļiem un +Ainu, +Aleksandru Ločiem; Rožukronis
18.00 Sv. Mise – Dziedināšanas dievkalpojums

Svētdiena, 17. oktobris. Parastā liturģiskā laikposma 29. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par Santu Džeriņu un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise.
Svin. V.E. arhibīskaps
Kopīgā jeb Sinodālā Ceļa aizsākšana
15.00 Sv. Mise par draudzi
18.00 Rožukronis
18.30 Sv. Mise par Skaru dzimtas mirušajiem

Pirmdiena, 18. oktobris.

Sv. Evaņģēlists Lūkass. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Leonu; Rožukronis

Otrdiena, 19. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Tenisu un Kokinu dzimtām; Rožuronis

Trešdiena, 20. oktobris.

8.00 Sv. Mise par +Jadvīgu un +Juzefu Birjukovski; Rožukronis
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 21. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Skaidrīti Vāpu; Rožukronis

Rīgas Svētā Jēkaba katedrālespastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419
Diak. Gunārs Konstantinovs:
tālr. 67326419, mob. 29654800
jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406
Pr. Pauls Kļaviņš, administrators
harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Piektdiena, 22. oktobris.

8.00 Sv. Mise par +Mīlušu Kiriginu;
Jēzus Sirds litānija un Rožukronis

Sestdiena, 23. oktobris.

8.00 Sv. Mise par +Eleonoru un +Pāvilu;
Rožukronis

Svētdiena, 24. oktobris. Parastā liturģiskā laikosma 30. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par Janu,
Aleksandru, Annu, Mariju, Antoniju, Iju,
Vladimiru, Romaniju
Kopīgā jeb Sinodālā ceļa pieredzes izklāsts
15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi
18.00 Rožukronis
18.30 Sv. Mise par +Jēkabu un +Mildu
Labsvārdiem
Ziedojumi vākti misiju atbalstam

Kopīgā ceļa pieredze

(turpinājums no 1.lpp.)

Baznīcas un valsts attiecības; izvērtēt konkrētas Baznīcas amatpersonas; izvirzīt draudzes un kopienas pastorālās problēmas; kritizēt, aprunāt un mācīt citus cilvēkus; mazināt uzticēšanās un dalīšanās gaisotni; nostādīt vienu otram pretī atbilstoši savām vēlmēm, uzstādījumiem un ideoloģiskiem vai politiskiem viedokļiem.

Šo pieredzi apgūst visas Baznīcas kārtas, kuras pieder pie vienas Dieva tautas, kura savā uzticībā Jēzum Kristum un atbilstošā kristīgā dzīvē var ticībā uztvert un paust to, kas atbilstošs cilvēka individuālās un sociālās attiecībās ar Dievu.

Vai šajā kopīgajā ceļā varēs izteikties par jebkuru aktuālu jautājumu? Piedāvātas sekojoši desmit temati pie dalīšanās kopīgā ceļa pieredzē: ceļa

līdzbiedri; ieklausīšanās; izrunāšanās; svinēšana; līdzatbildība misijā; dialogs Baznīcā un sabiedrībā; dialogs ar pārējām kristīgām konfesijām; autoritāte un līdzdalība; izšķiršanās un izlemšana; sevis veidošana kopīgā ceļā.

Sinodālā ceļā svarīgi ir ieklausīties vienam otrā, taču tās nav demokrātiskas debates, drīzāk tā ir atvērtība Svētā Gara ierosmēm. Tā ir lielāka izpratne par jau esošo Baznīcas vēsturisko gaitu tieši tās saiknē ar cilvēku reālo ikdienu un vajadzībām. Sinodālo pieredzi pie katras sanāksšanas vada viens cilvēks, kas nosaka dalīšanās tēmu, jautājumus, ievirza ieklausīšanos kopīgā ceļa mērķtiecībā, nodrošina katram iespēju izteikties. Katras sanāksšanas pieredzi būtu rakstiski jāprotokolē bez tiesībām kādam no klātesošiem veikt audio vai video ierakstus.

Pie rakstiskas protokolēšanas netiktu minēti līdzdalībnieku vārdi, tiktu raksturota vienīgi pozitīvā reakcija, negatīvā reakcija un jaukta reakcija. Izvērtēšana attiecībā uz to, kas pieredzēts šajā sinodālā ceļā, notiek lūgšanas ietvaros, saskarsmē ar Dieva Vārdu, atveroties Svētā Gara ierosmēm.

Kas tad nodrošinās to, ka šis sinodālais ceļš notiek atbilstošā veidā? Bīskapam vietējā Baznīcā vai diecēzē, tāpat viņa pārstāvim – priesterim – draudzē ir īpaša atbildība par šo ieklausīšanās, dialoga un izvērtēšanas pieredzi. Kopīgais ceļš ir garīga pieredze, kurā jāļauj svētajam Garam mūs vadīt ar savu dievišķo iedvesmu. Šis ir kopsolis ar vispārējo Baznīcu, un reizē arī vietējās pieredzes un vajadzību apzināšana ar skatu uz nākotni. Šī pieredze lai vieš mums cerību uz Baznīcas atjuantni!

Kopā ar Dievu ceļā

Dievs atklājas savos nodomos un darbībā attiecībā ar cilvēci un pasauli. No Dieva darbības pasaulē cenšamies iedziļināties pašā Dieva iekšējā dzīvē, runāt par Dievu un viņa pašatklāsmi vēsturē. Dieva vārdi un darbi vēsturē lasāmi un sludināmi Bībelē, kurā atrodam visas pestīšanai nepieciešamās patiesības.

Dievs ir absolūts Noslēpums, tāpēc runāt un spriest par Dievu varam ar salīdzinājumiem vai analogijām, par cik Dievs savā pilnībā un bezgalībā pārsniedz mūsu apgalvojumus, tāpat arī ar pielūgsmi klusumā un slavēšanā.

Dievs kā pirmais cēlonis visu ievirza bez kādas iepriekšējas darbības. Metafiziski Dievs netiek „ievirzīts”, tomēr ir dzīvs savu domu īstenošanā. Ja arī pašā Dievā netiek atzītas izmaiņas kā kādas nepilnības pilnveidošanās, tomēr ar savu brīvo gribu mīlestībā Dievs var iesaistīties kustībā, virzībā gan pie pasaules radīšanas, gan jo īpaši pie iemiesošanās Jēzū no Nācāretes. Ja arī šīs kustības vai norises nevairo vai nemazina dievišķību, tomēr ietver virzību gan no neradošā Dieva uz radošo Dievu, kas rada laiku un radīto, gan no neiemiesotā Dieva uz iemiesoto Dievu, kas kļūst cilvēks „laika pilnībā.”

Dieva radošo darbību var skaidrot kā kustību no absolūtā Gara uz ierobežoto matēriju, kā virzību uz ceļu no mūžības uz laiku, no visvarenības uz

vājumu, no pašpietiekamības uz atkarību, no dievišķās gribas pilnīgās noteiktības uz nekontrolētās cilvēka brīvības iespējām, no dzīvības uz nāvi. Ar radošo darbību Dievs piedzīvo šīs zemes ceļotāja trauslo, apdraudošo un atstumto stāvokli.

Cilvēks ir radīts pēc ceļojošā Dieva attēla. Cilvēks atveido savā radības stāvoklī Dievu, kas brīvi mīlestībā vēlēties iziet no mūžīgās svētlaimes kopības, lai veidotu attiecības ar cilvēkiem, kuru vidū gatavs pieņemt pat noraidīšanu. Dievs noslēdz derību ar cilvēkiem, kuri nes sevī viņa attēlu. Kad tie vēstures gaitās tiek noraidīti, atstumti, mocīti un mocīti, tad šāda necilvēcība un grēcīgums iespaido arī pašu Dievu, kas dodas ceļā kopā ar cilvēku un pašā cilvēkā.

Izraēļa tautas gaitās aizsākās ar Dieva aicinājumu Ābrahamam doties ceļā (Rad 12: 1).

Ābrahams varēja apmesties kādā pilsētā vai teritorijā kā pastāvīgs „pilsonis.” Tomēr viņš izvēlējās ceļotāja dzīves veidu sev un savai ģimenei, ceļot teltis uz ierobežotu laiku. Viņš nevēlējās iesakņoties vietējā kopienā, tāpēc meklēja sievu dēlam Īzakam no radiem, nevis vietējām iedzīvotājām (sal. Rad 24).

Ābrahamu viņa ceļā uzskatīja par svešinieku un piemānotāju (gēr), nevis „pilsoni” (Rad 15: 13; 23: 4). Par „pilsoni” toreiz uzskatīja nevis piederību kādai valstij, bet pakļautību kādai pilsētai vai valdniekam. Šajā ziņā Ābrahams bija Ūras „pilsonis.”

Svešinieki bija vai nu ceļotāji (tōšāb) vai piemānotāji (gēr). Tādi bija Ābrahams (Rad 21: 23) un Lots (Rad 19: 9). Pašu Ābrahamu sāka saukt etniski par „ebreju” (Rad 14: 13), kas tolaik būtu bez sava īpašuma, ieceļotājs, atkarīgs no citiem.

Ābrahama dzimta bija devusies no Ūras uz Kanānas zemi, pa ceļam uzturēties dažādās vietās. Pats Ābrahams devās no Haranas uz Kanānas zemi Dieva pavadībā. Dievs pavadīja Ābrahamu ceļā un uzturēja ar viņu sakarus redzējumā (Rad 15: 1), parādībā (Rad 17: 1), cilvēciskos veidos (Rad 18), sapnī (Rad 20: 6). Dievs pavadīja Ābrahamu, vairākkārt noslēdza un atjaunoja derību ar viņu.

Dievs devās ceļā arī kopā ar Sāras kalponi Hagāru viņas grūtniecības laikā (Rad 16: 7), arī vēlāk, kad ar dēlu tika vajāti, klejoja pa tuksnesi slāpēs un badā (Rad 21: 16 - 18). Hagāra bija ēģiptiete, tātad Dievs bija ceļā ne tikai ar izvēlēto derības tautu.

Dievs pavadīja savu tautu arī pie atbrīvošanas no verdzības, kad varēja izbēgt no vajāšanām, apspiestības un izmantošanas. Dievs apsolīja Mozum un tautai savu klātbūtni (Izc 3: 12), brīnumaino aizsardzību (At 26: 8). Ceļā ļaudis piedzīvoja šaubas, izsalkumu un fiziskus draudus. Bez atbilstošas vadības un atbalsta tie būtu atgriezušies Ēģiptē.

Dievs šajā ceļā bija uzticīgs vadonis, modrs aizsargātājs, glābšanās virzienu norādītājs, ēdiena apgādātājs un uzbrucēju atvairītājs. Dieva vadība simboliski izpaudās ar mākoņa stabu dienā un uguns stabu naktī (Izc 13: 21), citkārt ar netiešu eņģeļa starpniecību (Izc 23: 20).

(turpinājums sekos)

Dzejnieka Dantes dzimšanai mūžībā - 700

(noslēgums)

Attiecībā uz klasisko senatni Dante uzskata, ka tā būtu apredzības sagatavotība uz kristīgo reliģiju un ka bieži būtu jāpiedāvā alegorijās; dažādā mērā tas noticis tā sauktajā renesansē vai vismaz pie daudziem ļaudīm tajā periodā, kuri cilvēciskos labumus novērtējuši neatkarīgi no Dieva; tajā pašā periodā, kad humānisms pievērsās pagānu institūcijām un ieradumiem, un pārņēma pelagiānisma maldus.

Dante godāts kā teologs un saukts arī par izcilāko dzejnieku gadsimtu gaitā, un viņa komēdija saukta par dievišķu. Viņa dzejas cēlums, plašums un izcilība ir tik skaidri uztverami, ka neprāstu sarežģītus pamatojumus. Lieliskā un neskartā kalna virsotne, pie kuras laika gaitā var nonākt no ārdošajām ūdens straumēm, neprasa garas un daiļrunīgas runas, lai parādītu savu lielo apmēru: pietiek tai uzvest ātru skatu.

Tāpat, kā Virgīlijs vadīja Danti, tāpat Dante varētu noderīgi vadīt citus, pie tam iespējami daudz vairākus, kurus, tāpat kā Virgīlijs, ievadītu mākslas svētvietā un jo sevišķi dzejiskā mākslā. Tas būtu ļoti vēlams

mūslaikos, kad māksla cieš trūkumu: bieži tā izpaužas nekonekventi un vienpusīgi, tiek reducēta uz subjektīvismu, tā sakot, manihejiskā veidā, nicinot dabu. Māksla ne reti tiek pārveidota par cinisku apsmieklu, aprakstot un izceļot netikumus;

attiecībā uz poēziju tiek pārsvarā atzīta lirika, jo uzstāda neauglīgus ierobežojumus un kur nu vēl prasības.

Mākslai vajag saprātu darbībā pirms iedvesmas, kas apgaismotu, nomierinātu, vienkāršotu visu, kas iesākts; saprāts arī vajadzīgs, lai vēlāk noslēgtu darbību, kas, bez šaubām, notiek ar spējām un iemaņām, lai ņemtu dalību dvēseles stāvokļos un attieksmēs ne tikai ar rosinošām idejām, tēliem, sajūtām, bet arī ar dažādu elementu pilnīgu un saskaņotu apvienošanu: no gudrības izriet skaista rakstīšana.

„Dievišķajā komēdijā” atrodami visi dzejiski veidi: eposs, lirika, satīra, dramatika, un pēdējai piemīt darbības raksturs; un tā sasniedzama, apvienojot dažādus un daudzveidīgus elementus, uzturot saskaņu spožā arhitektoniskā vienotībā. Visām jūtām un tonim paredzēts atskanēt: saldi un kareivīgi, skumīgi un priecīgi, nievājoši un apbrīnojoši, dusmīgi, baismīgi, bailīgi, mīloši, lūdzoši, adorējoši, smaidoši, pacilājoši.

Ar sev raksturīgo stilu Dante apdzied dzīves noslēpumainās un cēlās reālijas, Dieva noslēpumus un cilvēku augstākās domas. Šāda tik plaša daiļrunības upe plūst no tik grandioza un neparasta avota, kas nāk par labu vēl jaundzimušai un vēl neattīstītai itāļu valodai bez kaut kādas pieredzes mākslinieciskā izpaušmē. Dante izpaužas gan aristokrātiskā cieņā, gan zināmā tautiskā raupjumā, gan spēcīgi, gan delikāti. Ar daudzveidīgu tembru un muzikālu izteiksmīgumu viņa tik ļoti aizkustina dvēseli un sajūsmina prātu, ar dusmu lēkmi un mīlestības uzplūdiem,

pārmetumiem un slavēšanu, ellē nosodīto saucieniem un debesu svēto lūgšanām, redzējumiem, sapņiem, paredzējumiem, lēmumiem, filozofiskām asprātībām un teoloģijas smailēm.

Ja ņem vērā viņa darbā esošo vienotību starp doktrināliem elementiem un dzejas mākslas principiem, tad skaidri redzama šīs abpusējās vienošanās iespēja un derīgums. Neviens no abiem elementiem – pat ja viens parādītos otram – nav pretrunā viens otram, drīzāk veido dzīvu un saskaņīgu organismu, tāpat kā kauli un miesa cilvēka ķermenī: viens nevar bez otra gūt atbalstu; skaistums tieši pastāv viņu vienotībā.

Teoloģijai un filozofijai ar poēziju ir vēl citas attiecības, kuras pastāv tajā, ka skaistums, piedāvājot doktrīnai savu greznojumu un ietēru gan ar dziesmas saldmi, gan ar mākslas tēliem, paver iespēju daudziem komunicēt tās vērtīgo mācību. Dantem skaistums kļūst par kalpu labestībai un patiesībai, bet labestība ir skaistuma matērija.

Danti novērtē ļoti daudzi, jo viņš attiecas uz visiem: viņam pienākas gods kā katolim, ekumeniskam dziesminiekam un cilvēces izglītotājam. Ar lielāku centību viņu pagodina tie, kas viņam tuvāki pēc reliģijas, tēvijas mīlestības, apkārtnes un studijām. Dantes nāves jubileja rosina viņa darbus lasīt visaptveroši un bez steigas ar atvērtu prātu un vēriņam pārdomām. Mudinājums pilnveidot un apgaismot savu kultūru, satiekoties ar tik cēlu garu kā Dante, kas vēlas, lai mēs aizvien tiektos uz Dieva svētuma un pilnības augstumiem.

Iziet no krīzes labākiem kopīgā ceļā

Pandēmija rosina pārdomāt un analizēt tās izraisīto situāciju, sekas un jo īpaši to iespējamo darbību un solidāro palīdzību, kas izvērstos no tiem, kuri censtos nodrošināt cienīgu dzīvi katram, sevišķi atstumtiem, ar brālības, Dieva Tautas kopīgā ceļa pieredzi un sociālas draudzības uzturēšanu.

Sociāli ekonomiska netaisnība daudz kur spiež iestāties par radošu pieeju krīzes pārvarēšanā. Dieva valstībā, kas jau aizsākas šajā pasaulē, sociālā organizēšanās balstās uz katra cilvēka ieguldījumu, dalīšanos un kopību, nevis atstumšanu, apspiešanu un ieguvumiem tikai sev pašam. Tāpēc visi individuāli un kolektīvi aicināti ar atbildību, transparenci un godīgumu veikt savu pienākumu vai misiju. Dieva Tauta šo aicinājumu īsteno kopīgā – sinodālā ceļā.

Pandēmija izcēlusi gaismā labāko un sliktāko cilvēku attiecībās. Jāapzinās, ka kopīgi esam vienoti cilvēcībā un nav noliedzamas tādas sociālas kaites, kā bezdarbs un atsvešināšanās. Krīze pārvarama ar drosmi un cerību, ar solidaritāti kā taisnību, kas vislabāk paustu patiesu mīlestību un tuvību. No šīs krīzes jāiziet labākiem, kā brāļiem un māsām, kuri liecina par dāvāto dzīvību un ir atvērti iniciatīvām, kā arī ar drosmīgu un dāsnu ziedošanos. Katrs cilvēks kā brālis vai māsa pieņemams patiesā tuvākmīlestībā. Pastāv arī politiskā mīlestība un sociālā mīlestība, kad tiek iedzīvināti brālības un taisnības

procesi par labu visiem (no *Fratelli tutti*, n. 180).

Visiem tāpēc jāapgūst satikšanās māksla, sekojot Labā samarieša piemēram un pieņemot vājākos. Šādi veidotos jauna sadzīve, kurā katru dienu notiktu iestāšanās par labo, par mīlestību, taisnību un solidaritāti.

Taču tam labāk notikt konkrētās situācijās, kurās atklājas, ka mums trūkst iekšējas brīvības, kalpojam elkiem, dzīvojam saskaņā ar ideoloģijām, atstājam attiecības novārtā. Pandēmijas laikā daudzi ziedojušies pārliecībā, ka labāk dzīvot īsāku dzīvi kalpošanā citiem, nekā garāku dzīvi, pretojoties šim aicinājumam. Šāda ziedošanās rosina kaut ko svarīgu mūsos, palīdz novērst vienaldzības vīrusu, atgādina, ka mūsu dzīve ir dāvana, augam ar pašatdevi, nevis sevis saglabāšanu.

Valdības locekļi, neskatoties uz personīgiem trūkumiem, centušies aizsargāt veselības aprūpes sistēmu un glābt dzīvības, lai gan ierobežojoši mēri kopējam labumam nereti uztverti kā individuālas brīvības vai autonomijas pārkāpums. Kopējais labums tomēr ir daudz kas vairāk, kā summa tam, kas labs atsevišķiem cilvēkiem. Tās ir iestāšanās par visiem pilsoņiem, cenšanās iedarbīgi atbildēt uz neaizsargātāko ļaužu vajadzībām. Personīgā brīvība lai nekļūst par prizmu, caur kuru viss tiktu izvērtēts.

Līdz ar pandēmijas tik redzamo krīzi pastāv cita veida nopietnas problēmas, piemēram, vardarbība un kara konflikti. Ar maskām aizsargājam sevi un citus no vīrusa, ko nevaram redzēt. Taču

jāsarģājas arī no cita veida vīrusiem, apslēptām pandēmijām pasaulē.

Lai izietu no šīs krīzes ar mazāku egoismu, nekā tad, kad tā aizsākās, mums jāļauj sevi skart citu cilvēku sāpēm. Aizvien jāpārdomā savas prioritātes: Ko vērtējam? Ko vēlamies? Pēc kā tiecamies? Kāda ir mūsu līdzdalība kopīgā jeb sinodālā ceļā?

Dievs vēlas, lai mēs rīkotos atjaunoti, neatgriežoties pie iepriekšējās maldu drošības politiskā un ekonomiskā sistēmā. Ekonomikā visiem jānodrošina pieeja pie radības augļiem dzīves pamatvajadzībās attiecībā uz zemi, pajumti un darbu. Politikā būtu jāietver dialogs ar trūcīgajiem, atmestajiem un trauslajiem tā, ka cilvēki ietekmētu tos lēmumus, kas iespaido viņu dzīvi.

Lai gan esam vairāk saistīti, tomēr esam arī sadalīti. Drudzaina patērēšana sarauj piederības saites, liek vairāk sevi uzturēt un padoties raizēm. Cilvēku nedrošību un bailes izmanto populistu varas iegūšanai pār sabiedrību. Grūti veidot satikšanās kultūru un piedzīvot kopīgo ceļu atmešanas kultūrā, kurā par sev nesvarīgiem uzskata sirmgalvjus, bezdarbniekus, invalīdus un nedzimušos, kā arī tos, kuri kaut kādu iemeslu dēļ nav pieņemami.

Lai izietu no šīs krīzes labākiem, jāatgūst sapratne par to, ka cilvēkiem ir kopīgs ceļš un kopīgs mērķis. Pandēmija atgādinājusi, ka neviens netiek glābts viens pats. Mūsu savstarpējo saikni mēdzam saukt par solidaritāti, kas ir vairāk kā dāsna rīcība, lai cik tā svarīga. Esam aicināti pieņemt mūsu savstarpējo

saikni, uz kuras kā pamata veidojama labāka, savādāka, cilvēcīga nākotne. Kopīgā jeb sinodālā pieredze lai veicina mūsu cilvēcisko un sociālo atvēršanos!

KOPIĢĀ jeb SINODĀLĀ CEĻA PIEREDZES AIZSĀKŠANA

Svētdien, 17. oktobrī plkst. 11
ar V.E. Arhibīskapa svinētu sv. Misi

* * *

Svētdien, 24. oktobrī pēc sv. Mises plkst. 11
Kopīgā jeb Sinodālā ceļa pieredzes izklāsts

KATEHĒTISKĀS TIKŠANĀS

uzsākušās svētdien 2021.g. 3. oktobrī,

SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

plkst.13.15

**Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt
kristīti,**

**pieņemt pirmo Svēto Komūniju
(iet pie Dievgalda),**

laulāties,

iepazīt vai padziļināt

Katoliskās Baznīcas

ticības mācības pamatus

Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši

un pieaugušie – visās vecuma grupās

Sazināšanās tel. 29654800; 29991637

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris – sv. Mise

par dzīvajiem un mirušajiem

Nodomus var pieteikt sakristējā

vai pie dežurantes

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com